

Vtorek, četrtek in soboto izhaja in velja v Mariboru brez pošiljanja na dom

za vse leto 8 g. — k,
pol leta 4 „ — „
četrť „ 2 „ 20 „

Po pošti:

za vse leto 10 g. — k
pol leta 5 „ — „
četrť „ 2 „ 60 „

Vredništvo in opravništvo je na stolnem trgu (Domplatz) hiš. št. 179.

Rokopisi se ne vračajo, dopisi naj se blagovoljno frankujejo.

SLOVENSKI NAROD.

Oznaniła:

Za navadno tristopno vrsto se plačuje:
6 kr. če se tiska 1krat,
5 „ „ „ 2krat,
4 „ „ „ 3krat.
veče pismenke se plačujejo po prostoru.

Za vsak tisek je plačati kolek (štempelj) za 30 kr.

Naše miroljubje.

Neutralni bomo torej ostali in samo opazovali, kako se bodeta klala dva velika naroda in kaj bodo rekli drugi neudeleženi narodi. Neutralni bomo ostali. Tako je sklenjeno in uradni in poluradni časniki so nam to z veliko naglico naznanili. Vojske ne bomo na noge postavljali. Vse kar bomo storili, je to, da se konji ne smejo več izvažati in da si naša armada nakupi nekoliko konj, ker jih ima zdaj premalo. Vse to nam je prav in menda večini naših državljanov, izvzemši morebiti samo nekatere kričalce, ki so imeli že pripravljene lepe govore in resolucije, ktere so hoteli neutralnost tirjati sprožiti po zborih, shodih in društvih. A vendar nam nekaj kali našo zadovoljnost. Zakaj bomo ostali neutralni? Ministerijalno pismo svojim časnikom nam je to razložilo. „Nobenega vojaka ne bomo zdaj poklicali k orožji, nobene čete ne bomo za zdaj postavili, samo da ne bode iz tacega premikanja v naši armadi nihče mogel sklepati, da se hočemo postaviti na to ali ono stran.“ V malih besedah je mnogo izrečeno, precizirano vse žalostno stanje naše države, žalostno gledé zunajnih zadev ravno tako kakor gledé domačih. Mi tem stavkom v sedanjih razmerah ne bomo pisali nobenega komentara, — ne zdi se nam varno — samo priporočamo ga našim bralcem, naj si ga sami dobro ogledajo. Naj ne pozabijo tudi na besedico: „nihče.“ Tudi te ne bomo razlagali. Posla nas je rešila stara „Presse.“ Rekla je sicer samo malo besedi, a te so tako težavne in tako globoko obsojajo dosedanje avstrijsko vladanje, da na takem mestu že dolgo nismo brali tako odvažne besede, tolikega spoznanja. Še bolj bi se dale te besede skrajšati in bi se morebiti glasile: „Na vulkanu stojimo“, pa ne krajšajmo jih dalje, ampak navedimo jih! „Presse“ naše časnikarstvo za božjo voljo prosi, naj ne žali nobene tuje vlade, zlasti se pri-

poroča Rusija nenavajeni ozirnosti avstrijsko-ogerskega novinarstva. Po tem pa pravi: „Do zdaj je molčal prepír med avstrijskimi narodi, ker je bila neutralnost države toliko kakor gotova, ker je vladalo prepričanje, da more le politika avstrijskih korigiristi biti merodajna za vlado skupne države. Ko bi pa vlada direktno stopila na stran Prusije ali Nemčije, ko bi pokazala le oboroženo neutralnost proti eni izmed nju, spravila bi s tem v notranjem naše države nasprotja na dan in bi razuzdala strasti, katerih si niti bliže zaznamovati ne upamo. Kdor ima kaj srca za Avstrijo, kdor noče njenega blagostanja v korenini zadušiti, njenih svobodnostnih naprav razrušiti in nemogočo storiti spravo med posameznimi narodi, in tako državo v njenih životnih pogojih strmoglaviti v nevarnost, on mora biti za njeno nepogojno neutralnost in mora skrbeti, da se ta neutralnost na nobeno stran ne kompromitira.“

Ko se je bilo Njegovo veličastvo vrnilo s potovanja na jutrovo, svetovali smo, naj vpraša svoje svetovalce: „Kaj ste mi napravili z mojih narodov, z moje lepe države?“ Včeraj je stara „Presse“ odgovorila na to vprašanje, in ona mora stvari vedeti in poznati. Mi si tudi „ne upamo“ njenim besedam ničesar dostavljati. Kdor ima oči, naj gleda; kdor ima ušesa, naj poslušaj!

Zdanje položje.

Še se Prusi in Francozi niso v večih bojih spopadli, še niso na obeh straneh reke Rene zbrane strašno številne in orožene armade, kakoršnih svet še ni videl: in že se čuti pretres te vojne po vseh narodih v Evropi, in celo tje v Ameriko. Skrb, da bode ogenj, ki se vnehlje ob Reni, segel dalje in dalje, ter naredil občni požar, premaguje vedno bolj.

V prvi vrsti je tú Rusija. Poljski — se ve da nezanesljivi — viri poročajo, da Rusija pomiče svoje ko-

lone proti jugu. Ruski vojni minister Miljutin se je naglo z odpusta vrnil domu na svoja posla. Kancelar Gorčakov je imel prej pogovore s Prusi in zdaj poročajo, da se bavi v Parizu: gotovo v tako resnih časih ne za kratkočasje. Rusko narodno časopisje se po veliki večini stavlja na francosko stran, in da si vlada vleče k Prusom, vendar izkušnje kažejo, da mora ruska vlada poslušati tudi javno mnenje. Posebno v Avstriji se v vseh krogih bojé, da bode Rusija vtikala se v boj in zagotavljajo, da potem tudi Avstrija ne more mirna ostati. Poljaki, kateri v vsacem viharji vidijo novostajočo svojo nekdanjo državo, ki hočejo le še v kalni vodi svojo veliko ribo vjeti, ti bi radi Avstrijo takoj na ravnost naščuvali proti Rusiji. Ako se hudič mala na steno, rad pride. Kaj potem!

Ako stopi Rusija (in gotovo potem Avstrija) v orožje, imamo v orijentu ogenj v turški strehi. Na vzhodu Avstrije stoji mlada razburjena država Rumunija. Knježev stol se je tresel že pred vojsko, rumunski narod je v svojem časopisji knjezu (rodod iz pruske hohenzollerske hiše) pravil: „tvoja zibel ni v naši zemlji tekla, tvojih otrok ne bode, tvoji očetje niso tu pokopani, in ti ne boš.“ V naglici se to poslednje lahko izpolni, in pol Avstrije ima s to državico, potem z Rusijo zvezano, posla dovolj.

Iz Carigrada se poroča, da se turška vlada straha trese, ne zna in ne ve, kam in kako. Črnogorci, Srbi, Bošnjaki, Bolgari in lanske leto tako ponižani Grki vstanejo tisti hip, ko Rusija svoje meje prestopi in jim namigne. In kdo bo Turčijo branil? Njeni glavni pokrovitelji Francozi imajo predovolj sami s seboj opravka in z nasprotnikom, kateri jih sili, svojo celo moč zbrano imeti. —

Je to vse nemogoče ali neverjetno? Komaj pred dobrim mesecem se nam je vsem ravno tako, morda še mnogo bolj nemogoče in neverjetno zdelo, da bomo imeli to evropsko položje pred seboj, ktereга imamo

Listek.

Dobrovski.

Novela.

(Svobodno po Aleksandru Puškinu, J. J.)

(Dalje.)

Drugo poglavje.

Preide nekoliko dni, a razpor med sosedoma ni bil še zavrnan. Dobrovskega ni bilo več na grad Pakrovski, Trojekurovu je bilo pa brez njega strašno dolgčas; zato je z razžaljivimi besedami svoj žolč razlival, ktere so potlej služabniki Dobrovskemu na ušesa nesli. Nov prigodek pa uniči še zadnje upanje do sprave.

Dobrovski je razgledoval po svojem posestvu. Bližajoč se brezovemu gozdu, zasliši, da sekira poka in kmalu potem čuje tresk padajočega drevesa. Gre tje in vidi nekoliko kmetov svojega soseda, kateri so njegov les kradli. Ko ga ti zagledajo, beže na vse pretege. S svojim kočijažem pa Dobrovski vendar enega vjame, in vpleni še dva konja, poleg tega dá kmeta zvezati in na svoj dvor peljati, ves razkačen. Poprej si Trojekurovi kmetje nikoli niso upali na njegovi zemlji krasti. Zdaj pa vidi, da si iz neprijateljstva med njima hočejo dobiček delati. Sklene vjetega kmeta s tistimi palicami preteptati, ktere si je sam v hosti nasekal, konje pa za delo porabiti.

Ves divji je bil Trojekurov, ko to zasliši. Na prvo je misel imel kar s svojimi hlapci udariti na Kistenovko (kakor se je reklo Dobrovskega posestvu) in vse podreti. Slučaj obrne njegove misli drugam. Ko je naglo po sobi gori in doli letal, zagleda skozi okno majhen voziček, ki se je ravno pred njegovim dvoriščem ustavil. Trojekurov spozná takoj moža, ki z voza skoči in potubere proti oskrbnikovemu stanovanju. Bil je sodnijski prisednik Žabaškin. Pokliče ga k sebi. Prej nego v eni minuti je stal pred mogočnim plemenitašem, delal najponižnejše priklone in čakal, kaj bode ukazano.

„Kako je, he, kako ti je že ime?“ vpraša Trojekurov. „Kaj imaš tod iskati?“

„Prihajam iz mesta, visoka ekscelenca, in sem se hotel pri vašem oskrbniku gredoč oglasiti, ali nima kaj naročiti.“

„Baš prav prideš, a kako se že pišeš? Jaz te bodedem potreboval. Pij eno žganje!“

To prijazno sprejetje se je sodnijskemu prisedniku vrlo čudno a prijetno zdelo. Žganja ni sprejel, temuč pripravljaj se, kako bi gospoda najbolj pozorno poslušal.

„Jaz imam soseda,“ začne Trojekurov, „ubog stradalec, grobijan, — jaz mu bom posestvo vzel, kaj bi ti rekel k temu?“

„Ali ima vaša ekscelenca kakšna pisanja?“

„Neumna stvar, bratec — he, keko se že pišeš? Kaj je treba tu pisanj, stvar je taka, da se mu posestvo vzame, naj bo s pisanji ali brez njih.“

„Brez — težka stvar, visoka ekscelenca. Ko bi se kako tako dala dokazilna pisanja dobiti, vsled katerih ima posestvo, potlej se ve da —“

„Umem, a to je baš nesreča, da so mu pri zadnjem ognji vsa pisanja zgorela.“

„Kaj, ekscelenca, pisanja so mu zgorela? Kaj treba več? Le na postavo se obrnite in gotovo se izteče po vaši volji.“

„Zanašam se na tvojo postrežnost, bratec; da ti tega ne bom pozabil, smeš verjeti.“

Žabaškin se do tal priklone in odide. V 14 dneh je že Dobrovski imel poziv v rokah, naj pride pred sodbo in s seboj prinese papirje, vsled katerih je gospodar na svojem posestvu.

Dobrovski je divjal kakor blazen, ko je to poročilo dobil. Še tist dan je pisal precej oster odgovor sodbi, v katerem je razložil, da je vasi Kistenovka njegova po dedni lasti, da to niti Trojekurovu niti komu drugemu ni mari in da je vse sama lumparija in hudobnost, ako kdo kaj njegovega posestva išče.

To pismo je prisedniku Žabaškiju jako po volji bilo. Videl je iz njega — prvič da Dobrovski o teh poslih ničesa ne ume, drugič da ne bode težko človeka tako nagle jeze prav potlačiti. Dobrovski, vedoč da je pravica na njegovi strani, se ni dosti brigal za stvar. Trojekurov tudi ne. Pač pa je Žabaškin rabil ime poslednjega, žugal sodnikom, podkupil jih in zavijal postavo, kar je šlo. Kakor že, dobil je Dobrovski 9. febr.

denes. Denes vidimo, kako hitro se „čast“ razžali, kako hitro se iz narodnega mrženja rodi narodno mesarjenje.

In ko bi prišlo do te žalostne katastrofe, ki nas v taki bližini zija, kakor še nikoli, ko bi okoli in okoli stalo Avstriji sovražno orožje, kako bo našlo njene narode? Nemci simpatizirajo s Prusijo, smrtnim sovražnikom Avstrije, vedno odstavljani in prezirani Slovanje so „hladni“ — kar Čehi naravnost izgozarjajo, — Poljakom, ki svoj uzor lové, ni za Avstrijo veliko, in v Magjariji ni vse čisto. — — —

Z b o j i š č a.

(Prusko in francosko orožje.) V zadnji avstrijsko-pruski vojski so poleg drugih važnih razlogov Prusi posebno zato zmagali, ker so imeli boljše orožje, kakor avstrijska vojska. Na to zdaj ne smejo več računati. Francija ima enake puške, ki v marsikterem oziru prekosujejo pruske. Glede hitrosti pristreljanja so razmere sledeče: S francosko puško je mogoče največ 10—12 krat vstreliti v eni minuti, s prusko 6—7 krat. To je pri čisto vajenih strelcih, ki v miru streljajo. V vojski, kjer nevarnost preti in ljudi nemirne dela, sme se računati, da more Francoz s svojo puško vstreliti 8 krat vsako minuto, Prus pa le 5 krat. Seveda ima francoska puška (chassepot) to nepraviliko, da jej je treba cev očistiti, kader se je 12krat z njo vstrelilo. Na boljsem je francoska tudi gledé daljave, v ktere se more ž njo streljati. Francoska v prvi sekundi sfrči 1328 črevljev daleč, pruska pa samo 908 črevljev. Francoz torej mnogo lažje meri in dalje zadene, kar je neizmerna prednost. Temu nasproti ima pruska to dobro, da je njen streljaj varnejši in zaneslivejši. Tako francoska tudi bolj roka, kar nekoliko škoduje zanesljivemu streljanju. Posebno pa je francoska na boljsem glede cevi, dolžine in težkoče. Francoska cev je mnogo ožja, vsled tega je francoska patrona lažja in Francoz si torej mnogo več streliva lahko seboj vzame. Ako se računi, da ima vsak vojak 5 funtov streliva seboj, potem nosi francoski vojak 93 patron, pruski pa samo 70, slednjemu torej mnogo bolj preti nevarnost, da razstreli svoje strelivo. Nadalje je francoska puška tudi lažja in krajša memo pruske. Prva meri z bajonetom vred 70 colov, slednja 73, prva je 8 funtov težka, slednja pak 9 1/2.

Po vsem tem ima torej Francoz boljše orožje. Vendar je premisliti, da so chassepot-puške v francoski armadi še nove, da mnogi vojaki, ki so zdaj v službo poklicani, nove puške še ne poznajo, da se francoska

puška razen pri Mentani še ni nikjer poskušala v vojski, in da Francozi niso še tako vajeni vojskovanja, ki je vsled novega orožja mnogo drugačno, nego je bilo poprej, da so se pa Prusi temu že privadili v dveh vojskah. V tem oziru so torej Prusi na boljsem. A vendar nikakor ne tako na dobrem, kakor so bili v avstrijsko-pruski vojski. Leta 1866 so imeli Prusi sovražnika nasproti, ki je imel slabe, proti puškam iglenicam skoraj čisto nerabljive stare puške, ki so se od spredaj basale, potem so naši vojaki s bajonetom naskakali in v velikih četah sceloma napredovali, zdaj pa imajo nasprotnika, ki ima enako, v mnogih ozirih še boljše orožje, ki bode tudi vedel vojskovati in razstavljati se po spremenjenih razmerah in ki gotovo ne bode v velikih oddelkih naskakaval. Razloček med letom 1866. in 1870. je torej gledé orožja in vojskovanja velik in Prusom ne na korist.

(Rusi v sedanji vojski.) Še je nedoločeno, kaj bodo počeli Rusi. Potovanje ministra Gorčakova v Pariz je vzbudilo občno pozornost. Kar se zdaj vé, računijo še Prusi na rusko pomoč. Iz Vratislave se telegrafuje res českim listom, da se bodo Rusi ustanovili v Breslavi, in „Schlesische Ztg.“ je dobila iz Varšave poročilo, da se bodo v Varšavi stanujoče čete pomnožile in za vojsko pripravile; nekaj divizij se ima takoj napotiti proti gališki meji, drugi oddelek bi imel biti pripravljen za pot proti zahodu. Po poročilih imenovanega časnika so ruski časniki navdušeni za Prusijo. — To se bode imelo vse še potrditi.

(Francija) ni mogla svoje armade tako hitro spraviti na nemška tla, kakor se je s početka pričakovalo. Sploh gre premikavanje velikih čet le počasi naprej. Armaden oddelek, ki šteje 35—40.000 mož, potrebuje z vsem najmenj 10 dni, predno se postavi na bojišče; enake skušnje smosami doživeli leta 1866, ko se je naša italijanska armada premikala proti severu. Sploh Francija ni bila za vojsko tako pripravljena, kakor je svet mislil. To je Prusiji delo jako olajšalo. Zdaj je brati, da začenja že pruska armada napadati francosko. Prvi streljaji so se slišali pri Forbachu. Obe državi želite bojišče preložiti v deželo nasprotnika. Ko bi bil Napoleon pred enim tednom vojsko začel, bila bi Prusija v veliki zadregi; zdaj se je pa stvar toliko zakasnila, da Prusi prav zanesljivo računijo na zmago.

(Čehi o sedanji vojski.) Iz razlogov, katerih zdaj še ne umevamo, naši česki bratje in ž njimi tudi ljubljanske „Novice“ vse drugače kakor mi sodijo nasledke francoske ali pruske zmage. Čehi stojé bolj na pruski strani in „Pol.“ piše: „Ko bi se nekdanji vladarji hanoveranski, hesenski in nasavski zopet posadili na svoje prestole, bil bi to začetek nekavi novi nemški

zvezi, ki bi imela posebni namen postaviti se proti Prusiji na noge. Tej novi zvezi na čelo bi stopila Avstrija s svojimi cislajtanskimi deželami: kar je razloga dovolj, da navdušuje grofa Andrašija za francosko zmago. Potem bi Česka zopet postala oddelek onih nemških državnih in zaveznih tal, gledé katerih se je Napoleon III. zavezal, da od njih ne odtrga niti pedi zemlje. Prusija bi bila pobita, ustanovila bi se nova Nemčija z Avstrijo na čelu. Česka bi morala vojne stroške plačati s svojo krvjo, s svojo samostalnostjo. Vsled tega ne moremo Franciji želeti tisth zmag, kakor jej jih želé na Magjarskem.“ — Mi smo hoteli v vsej objektivnosti tú navesti česki glas, s katerim se nikakor ne strinjamo — morebiti samo za to ne, ker nam kaj dobrega ni pričakovati niti od pruske niti od francoske zmage. Res žalostno je, da je naša država tako oslabela, da je osoda njenih narodov odvisna od slučajev tujih dežel, a čisto nič več ne od lastne moči.

(Napoved vojske od francoske strani) se od besede do besede tako-le glasi: „Podpisani poslovnik Francije ima izvrševaje zaukaze svoje vlade čast sledeče naznaniti Nj. ekscelenci ministru zunajnih zadev Nj. Veličastva pruskega kralja: Vlada Nj. Veličastva francoskega cesarja je smatrala namen pruskega princa posaditi na španjski prestol samo kot početje obrneno proti teritorijalni varnosti francoski in se je čutila prisiljeno, tirjati od Nj. Veličastva pruskega kralja zagotovljenja, da bi se kaj takega ne moglo zvrševati z njegovim dovoljenjem. Ker Nj. Veličastvo pruski kralj tega zagotovila ni hotel dati, ampak je marveč francoskemu poročniku izrekel, da si hoče za ta slučaj kakor za vsak drugi pridržati priliko ravnati se po okoliščinah, morala je cesarska vlada v tem kraljevskem izjavi zapaziti skrivne namene, ki bi bili nevarni ne le Franciji, ampak ravno tako ravnotežju evropskemu. Ta izjav je postal še hujši s tem, da se je vladam naznanilo, ka pruski kralj ni hotel sprejeti francoskega poročnika in mu odbil vsako novo dogovarjanje. Vsled tega je mislila francoska vlada, da mora nepretegomu skrbeti za brambo svoje časti in razžaljenih njenih koristi, in ker je trdno namenjena v ta namen posluževati se vseh v danem položaji mogočih pripomočkov, smatrava se odsihmal kakor da bi stala v vojnem stanji proti Prusiji. Podpisani ima čast Vašo ekscelenco itd. zagotavljam svoje spoštljive udanosti. Berlin 19. julija 1870. Se Sourd.“

(Pruski zavezniki.) Bavarska je stopila v zvezo s Prusijo. V zbornici je vlada dobila zase potrebno večino, ko je naznanila, da je Francija že prestopila svoje meje, in da po že podpisani pogodbi Bavarska ne more ostati neutralna. Zbornica je dovo-

l. 18 . . od mestne policije poziv, naj pride „poslušati sodniško razsodbo v stvareh posestnega prepira med lajtnantnom Dobrovskim od ene, ter generalom Trojekurovom od druge strani.“ Še tist dan se pelje Dobrovski v mesto, prenoči pri znanem trgovcu in se drugo jutro zglaš pred sodbo. Nihče se ne zmeni zanj. Takoj za njim pride Trojekurov. Vsi sodniki in pisarji vstanejo, poklanjajo se mu in mu dadé z ozira na njegov stan celo stol. Trojekurov se vsede, Dobrovski sloni stoječ ob steni na drugi strani. Bere se razsodba. Trojekurov jo veselo podpiše.

Zdaj pride vrsta do Dobrovskega, tajnik mu moli papir, a stavec se ne gane, glava mu visi navzdol. Tajnik ponavlja svoj poziv, naj podpiše, da je popolnoma zadovoljen, ali pa, ako mu vest govori, da je njegova stvar pravična, in ako misli v postavnem obroku na višo sodbo sklicavati se, naj razložno protiven izrek na papir dene. — Trojekurov molči. Naenkrat pa udari z ного ob tla in tako s silo sune tajnika v prsi, da se preobrne in tintnico prisedniku na hlače vrže. Potem zleti skozi vrata. Sodniki so zijali. Trojekurov jih ne pogleda, temuč prestrašen zaradi Dobrovskega nagle besnosti odide zamišljen. Vrne se takoj v Pakrovski; vest ga je pekla, in ni bil zadovoljen. Dobrovski pak je dva dni bolan ležal, puščali so mu in zdravili ga, tretji dan pak je bil prepeljan v Kistevko, ktera skoraj že ni bila več njegova.

Tretje poglavje.

Nekaj časa mini. Dobrovski je bil še zmerom bolan, ves dan je šel malo iz sobe, delati ni ničesa mogel; tje pred-se je mrklo in srpo gledal od dne do dne. Stara Jegorovna ga je morala opomniti, kedaj je čas jesti in spati, napasla ga je in v posteljo spravila. Starec tudi nikogar drugega ni mogel poleg sebe trpeti.

Za gospodarstvo se ni mogel pečati več in stara Jegorovna je razvidela, kako potrebno bi bilo mlajšemu Dobrovskemu, sinu, pisati, kako je domá. Sin Dobrovskega je bil v nekem garde-regimentu v Peterburgu.

Mladi Vladimir Dobrovski je bil izrejen v zavodu za kadete in je od tod stopil v gardo. Očetu se niso novci smilili, temuč vse je dajal, da bi edinega sina spodobno zdržal, in sin je tako od doma več dobil, nego bi bil smel pričakovati.

Nekega večera, ko je bilo v njegovi sobi polno tovarišev in tabakovega dima, prinese mu njegov fant pismo, ktero je imelo čuden napis in čuden pečat. Odpre ga in bere:

Ti, naš gospod Vladimir Andrejevič, jaz tvoja stara dojiteljica se predrznem in ti pišem o zdravju tvojega očeta. On je prav slab in včasih se mu v glavi meša in ves dan sedi kakor kakšen neumen otrok; — bog je pa gospodar o življenji in smrti — le hitro sém pridi, konje ti pošljemo tje do Rova. Govoré, da pride sodba in nas Cirilu Petroviču pod oblast izroči. On pravi, da smo njegovi, a nisem živ dan o tem nič

slišala. Saj ti, ki si v Peterburgu, lahko stvar našemu očetu caru poveš, on ne bode pustil, da se nam taka krivica godi.

Tvoja služabnica
Arina Jegorovna.

Vladimir Dobrovski bere te slabo vezane besede nektare krat, ves razburjen. Že kot dete je bil mater izgubil, očeta pak je komaj poznal, ker je bil od osmega leta v Peterburgu. Čem menj je poznal veselja družinskega življenja, tem lepše si jih je mislil. Misel očeta izgubiti, in položje, v katerem je starega bolnega moža vsled pisma dojiteljice videl, — navdalo ga je s strahom. V duhu je zagledal starega očeta samega v zapuščeni vasi, brez prave postrežbe, v ubožnosti, kako brez pomoči hira pod telesno in dušno bolečino. Vladimir si je svojo nemarnost bridko očital. Dolgo od očeta ni imel nič poročil, in še ni mislil pozvedati o njem, ker je menil, da je ves v gospodarskih skrbeh.

Sklene takoj odpotovati, da celo odpust vzeti. Prijatelji so ga bili zapustili, videči, kako potrj je. On pak je precej prošnjo za odpust iz službe spisal in potem v razne misli vglobil se.

Stari kočijaž Anton je cele štiri dni na štaciji čakal Vladimirja. Solzé so se starcu udrle in do tal se je pripognil, ko je videl, da je iz malega dečka, kterege je na konjiča posajal, lep mlad mož postal. Vladimir zvé od njega, da je oče še živ in ukaže precej napreči.

lila potrebni izvenredni kredit. V Monakovem mislijo, da zopet v ministerstvo vstopi knez Hohenlohe, znan po svoji ljubezni do Prusije. — Tudi Vittenberška je pristopila vojski. Francoskemu poslancu se je naznanilo, da se bode Vittenberška udeležila vojske proti Franciji. Takoj po tem naznanilu je dobil francoski poslanec svoje potne liste.

(Bojišče.) Priprave, ktere Francozi delajo, kažejo, da hoté svojo glavno moč obrniti proti južni Nemčiji in kroz porensko pfalco med Manjcom in Karlsruhe prodirati proti severu. V Strasburgu se bode napravilo desno krilo francoske napadne armade, levo krilo pa bode marširalo proti Majncu in ob enem pazilo na trdnjavi Koblenz in Kolonj. Sicer pa do zdaj armade še niso razpostavljene in še bode preteklo nekoliko časa, predno bomo zvedeli kaj odločivnega in pozitivnega.

(V vojaških krogih dunajskih) se je bil 20. t. m. zvečer raznesel glas, da je francoski general Druaut pri Landau-u zavrnil nemško četo 27.000 mož, in da so Francozi Mannheim napadli in vzeli. O boji pri Landau-u ni nič natančnejega znano, kar se pa tiče Manheima, bila je vest že s početka neverjetna.

(Francoska armada) še nima svojega pravega stanja; maršal Mac-Mahon je še le 21. t. m. odšel k armadi; ker bode zapovedoval v centru, bode imel v sedanjí vojski jako imenitno stanje; maršal Leboeuf je glavar generalnega štaba; cesar Napoleon velja kot najviši vojskovodja.

D o p i s i.

Iz Gorice 21. julija. [Izv. dop.] Pri včerajšnjih volitvah našega velicega posestva so zmagali vsi trije narodni kandidati: Gosp. Karol Polaj, župan in posestnik v Sežani (128 glasov), Anton dr. Žigon, posestnik v Kviškem (87 glasov) in Matija Doljak, župan in posestnik v Solkanu (88 glasov) izmed 144 oddanih glasov. Polaj je bil od naše in nasprotne stranke priporočan, zaterej je dobil največ glasov. Druga dva vladna priporočenca sta dobila tudi obilo glasov: grof Pace 64 in prof. Andr. Marušič nad 40. Agitacija od obeh strani je bila velika. Baron Pino je po končani volitvi sam izrekel, da je vse storil, kar je le bilo mogoče, da bi bil Pace izvoljen. Hvala Bogu izpodletelo mu je!

To smo že večkrat omenili, da bi bili Pace-ta kaj veseli, ako bi ga italijanska stran volila. Slovenci smo se morali temu na vse kriptje vpirati, kajti mi bi imeli potem le 9 glasov v deželni zboru proti 11, oziroma 12, ako prištevamo Pace-ta k Italijanom, kamor dejansko spada. Ne le mogoče, ampak skoraj gotovo bi potem bilo, da bi nam italijanska večina nobenega državnega poslanca in le enega deželnega odbornika dovolila; in naši poslanci bi ne mogli proti temu ni-

Po poti v Kistenovko sta se s starim hlapcem mnogokaj zmenila: o Trojekurovi krivični oblastnosti, o njegovi nepriljubljenosti med kmeti in drugo.

Ko sta se peljala mimo Trojekurovega grada, spoznal je Vladimir precej kraj, kjer se je nekdanji Trojekurovo malo Marijo igral, ktera je bila dve leti mlajša od njega. Hotel je Antona po njej povprašati, a neka boječnost ga je zadržavala.

Ko sta se mimo gosposke hiše odpeljala, zagleda helo oblačilo med drevjem na vrtu. Ob enem mahne Anton po konjih, kateri v diru zbeže. Šlo je potem navzgor. Iz brezovega gozdiča na plano prišedši, vidi Vladimir pred seboj sivo hišo, rudeče krito — vrlemu sinu srce hitreje bije — pred njim je Kistenovka, prosta hiša njegovega očeta.

Družina je stekala se z vseh oglov skup in obstopljala na dvoru z veselimi pozdravljenjem mladega gospoda. Komaj se je izvil izmed kupa dobrih ljudi. Zdajci teče po starih stopnicah gori, nasproti mu pride dojiteljica Jegorovna. „Kako je kaj?“ vpraša jo in ona se zajoka na glas, in se vrže dojenču okoli vrata.

(Dalje prih.).

kakor z vspehom demonstrirati. Dokler je pa naših 10 proti 11, še lahko imponujejo; kajti ako bi se hoteli Italijani prednosti večine posluževati, zapusté lahko Slovenci deželno zbornico, in ostali Italijani niso več v postavnem številu, da bi smeli kaj sklepati. Take so pri nas razmere, ktere pa prezirajo neki pseudonardnjaki, ki so nam hoteli po vsi sili Pace-ta vrniti. O nekem prvaku na Tominskem bomo morali menda kmalu trditi, da je vse njegovo dosedanje delovanje v narodnem oziru zelo podobno Dežmanovim „prokletim grabljem“.

Natančnejši popis včerajšnje volitve in posebno nasprotnih homatij donesem, če mi bo le mogoče, v kratkem.

Iz Tominskega, 19. julija. [Izv. dop.] Pri kmečkih volitvah je padel g. dr. Tonkli, a ne z njim vred naš program; popustili so ga poprejšnji volilci zaradi osebnih razmer, katerih naj se g. dr. Tonkli iznebi in potem bo zopet naše zaupanje vžival. Naših trgov poslanec je Izidor Pagliaruzzi, značajan mož, kateri se tudi našega programa drži. Za nasprotnega kandidata je postavil g. Winkler grofa Paceta, ker ga niso kmečke občine volile. Ta volitev je našega glavarja podučila, da ne bo nikoli več ubozega grofa našim volilcem priporočal, kateri bi rad še dalje 2000 gl. na leto kot predsednik odbora prejemal in v vmirajočo gosposko zbornico pogledal. Prav možko so se držali Bučani našega kandidata, katerim je g. glavar pismeno naročil, naj se v obilnem številu volitve udeležijo; prišli so sicer v majhnem številu, a rekli so g. glavarju: „Slovenska mati ga je morala roditi.“ Ti možje so bili bovske magnati, torej vidite, da ni še germanizem vse slovensko čutje v teh veselih prsah umoril, kakor se je nekdanj v „Slov. Narodu“ bralo. Da je v Tominu veliko poštenih volilcev, pritrdim, pa tudi veliko prilizovalcev. Med temi je prvi g. dr. Premerstein. Kako je on mogel za Paceta glasovati, ne razumim, ker je on večkrat na taborjih za Slovenijo govoril in glasoval. Drugi je tominski dekan Jakob Doljak. Ta gospod je prišel v volitveni okraj, a ko je videl, da propada grof Pace, je zapustil mirno sobano. Kako bi si zopet to razlagal? — Zdaj umim, Winklerjeva oseba jim je več vredna kakor lastno prepričanje. Dovolj žalostno! Vaša dolžnost je, gospoda, v občini prid vselej po vaši vesti in prepričanju ravnati, vidva morata ljudstvu v izgled vselej svetiti, kakor svitla zvezda, in kako sta se obnašala?! H koncu še nekaj besed g. glavarju. Vi ste videli, kako strahljivo so Vaši pičli prikimovalci Vašega kandidata imenovali, ker so se bali pred zasluženim posmehom resnih volilcev; cenite v drugo bolj njih osebno svobodo in ne kalite jim duševni mir, in Vam ne bo treba se pred občinstvom sramovati, kakor je Vaš posmeh pri volitveni mizi pokazal. Zgubili ste veliko v očeh naših občanarjev, ker so mi rekli: „Osebnosti ne bomo nikdar plačevali s poslanstvom.“

Iz Zagreba, 18. julija. [Izv. dop.] Naše javno življenje je zopet v svojem starem navadnem kolovozu. Zdaj pa zdaj se sicer vladni voz še precej zaziblje in zaguglje, kakor da bi se prekopicniti hotel, pa vendar se zopet obstreže. Če ne bo od kod drugod močnejši vihar pripihal, bode se naša vlada nasproti narodni opoziciji še dolgo na kormilu vzdržala. To so nas naše zadnje homatije naučile, iz katerih smo mislili, da vlada ne more celih nog odnesti, pa jih je vendar odnesla. — Naš sabor je, kakor druga leta, tako tudi letos, leten proračun od stopca do stopca preračetal, in v veliko vladino radovoljnost potrdil. Za skrivne stroške bo preostalo kakor prejšnja leta, tudi letos kakih 70 do 80 tisoč. Pa je zares tudi treba tolike svote za plačanje mnogobrojne špiceljske čete. Zdaj se v saboru pretresuje novi volilni red. Sabori leta 1848., 1861. in 1865. so bili sklicani na temelji volilnega reda, ki ga je bil leta 1848. ban Jelačić oktroiral. Naš današnji sabor je pa bil leta 1867. na temelji nekega volilnega reda sklican, kterege so bili Rauch in jegovi mameluki „ad hoc“ skrparili. Bog daj, da bi vendar enkrat do stalnega volilnega reda prišli!

Naš novi nadbiskup Mihalovič bo, kakor se čuje, prihodnjega meseca enkrat — dan še zmerom ni za gotovo vstanovljen — slovesno vpeljan in na nadbis-

kupski sedež posajen. Novinarska Rauchova pandura, Agramerica namreč in Narodne Novine, sta že povedala, da bo šest konj v nadbiskupski voz vpreženih. Da! tako velemožnega velikana kakoršen je honved Mihalevič ne bi samo eno kljuse zmoglo. Celo to sta Rauchova novinarska pandura že povedala, kakšni bodo konjski komati, in iz kakšne svile bodo vajeti spleteni. Hrvatje, kaj pa še hočete več! — „Pavliha“, ti si nam zelo ugodil z Rauchovo karikaturjo, če se nam hočeš za celo prikupiti, daj prinesi nam Mihaleviča v rudečih honvedskih brgešah. — Kader Zagorec o komu zakolne, ki je prav nepotreben, pravi: vrag te je posodil! Denes pravijo Zagrebčani, da je vrag Raucha in Mihaleviča Magjarom v ta namen posodil, da ž njima, kakor s kleščami Hrvate ščipljejo.

Bojna furija, ki preti staro Evropino poslopje na vseh štirih straneh s svojo krvavo bakljo zažgati, je tudi pri nas političen svet zdramila. Nam ne bo po volji, ne da Francozi, ne da Prusi prevladajo in zmagajo. Eno kak drugo bo zle posledke imelo, ne samo za nas, ampak za celo Evropo! Iz vojniške krajine se čujejo glasovi, da se graničarski regimenti ne bodejo hoteli z lepa v tabor podati, preden se jim ne bode poroštvo dalo, da na njih mesto ne bodo magjarski honvedi v granico marširali, česar se bojé. Denes ko se vojske za teden dni napovedujejo, bo pač treba v prihodnje drugače z nezadovoljnimi narodi postopati, nego se je do sedaj postopalo, in če se ne bo nobeden rad šel klat.

Iz Dunaja 20. jul. [Izv. dop.] (Ali se Avstrija udeleži vojske?) To vprašanje je zdaj na vrsti in sicer „spodaj“ v ljudstvu in „zgoraj“ pri vladi. Neutralnost ali ne? — Kakor reči do zdaj stojé, je splošno mnenje proti udeleževanju. Spoznava se, da je mešanje Avstrije v boj za njo smrtna nevarnost. V vojnem ministerstvu dunajskem, se mora s tem mnenjem računati, ker je Avstrija tako slaba, da proti volji narodov ne more ničesa začeti. Pa samo iz tega vzroka. Kajti da bi viši krogi, posebno v našem vojnem ministerstvu prav srčno radi za orožje zgrabili, to kaže več znamenj. Dunajski vojaški časopis „Wehr-Zeitung“, glasilo vojnega ministra Kuhna, izhaja zdaj zaradi vojske vsak dan in si strašno prizadeva, avstrijski svet prepričati, da je treba vojsko vzdigniti proti Prusom. Zanimljivo in podučljivo je za nas, kako ta list in prorok nesrečne naše sablje to svoje priganjanje zagovarja. Videč, da so proti udeleževanju Nemci in Slovanje, prav dobro najde, da imajo oboji čisto različne razloge. Nemci, kar se jih po večini javno oglašá, so pruso-ljubi, malo marajo več za Avstrijo, želé da bi zmagala Prusija in jih potem v svoje nemško naročje vzela. Slovanje pa — pravi „Wehr-Zeitung“ — hočejo, da Avstrija ostane taka kakor je, da dosežejo v njej kar zahtevajo. „W. Z.“ brčne potem Slované nekoliko potov in pridiguje Nemcem v tem smislu: „Bodimo Avstrijanje, poterimo svoje smrtne sovražnike Pruse in dosežimo v Nemčiji tako stanje, da se bomo laglje otepali vedno močnejših in silnejših Slovanov. Res je, da je bil Francoz naš dedni sovražnik, ali bil je samó, zdaj ni več itd.“ — To je lepó. Torej avstrijsko slovanstvo, ki največ vojakov na bojišče postavi, naj preliha svojo kri za to, da se mu zopet skuje sužnja veriga „velikonemštva“?

To je še dobro, da je bog Rusa dal. Ta stoji za strašilo zadaj, kajti nedvomno je, da če se postavi Avstrija na stran Francoske, da mora potem v delo stopiti tudi Rusija. To edino bode zadrževalo tudi pogumne naše sabljare vreči se v boj prusko-francoski.

Iz Dunaja, 21. julija. [Izv. dop.] Za vojsko je treba denarja, veliko denarja. Naše velikane, ki zgoraj na kermilu sedé, srbi zeló. Če prav pravijo, da bodo Avstrija neutralna, vendar hoče baje Andraš, da se vojska kolikor mogoče v vojni stan postavi. Ker je pa kasa prazna, gledajo, kje bi se kaj denarja skavkljalo, vsaj za hitro potrebo. Tako je vlada — kakor sem iz gotovega vira zvedel — za pet milijonov prodala unions-banki Franc-Jozefovo kasarno. Unions-banka bode to še le v najnovejšem času zidano kasarno podrla in okrog po prostoru, ki je bil zdaj za vojaške eksercije, hiše zidala. Veljala je pri zidanji kasarna — bog

ve kolikokrat toliko! Tako se je prej gospodarilo — in tako se zdaj gospodari.

Politični razgled.

Avstrijski poročnik Trautmansdorf se je vrnil iz Rima. Ugiblje se, kaj ima to pomeniti. Ministersko svetovalstvo se je posvetovalo, kako se je naši vladi obnašati gledé papeževe nezmotljivosti.

Deželni zbori cisaljtanski se bodo po naznanilih dunajskih listov sklicali med 10—15. avgustom. Imeli bodo le kratko sesijo, da določijo deželni račun in volijo v državni zbor. Ako se ta vest potrdi, in ako je res, kar so pisale zadnje „Novice“, potem kranjski zbor pač ne bode volil v državni zbor.

Iz Zadra je dobila „Zukunft“ sledeči telegram: Med tem ko je dalmatinsko ljudstvo s svojimi volitvami sijajno dokazalo svojo slovansko narodnost, je sklenil deželni šolski svet, da se ima slovanska učiteljska pripravnišnica v Zadru in slovanska gimnazija v Sinji odpraviti in nadomestiti z italijanskimi učilnicami. Res vladni organi v slovanskih deželah parlamentarizem in ustavnost prav grdo zaničujejo. Bomo videli, kako dolgo bo to še trpelo.

V Parizu do zadnjega trenutka niso vedeli, da bodo južno-nemške države potegnile s Prusijo. Če tam tudi niso upali, da bi se te države očitno zvezale s Francijo, nadejali so se vendar, da bodo ostale ne le te, ampak tudi Avstrija v oboroženi neutralnosti na korist Franciji. Zdaj ko se je v Parizu zvedelo, kako stvari v Nemčiji stojé, so precej osupnjeni.

Pariški uradni list piše: „Pruski podložniki in podložniki s Prusijo zavezanih dežel, ki zdaj že bivajo v Franciji, smejo toliko časa v Franciji ostati, dokler proti njim ne bode pritožeb. V prihodnje se bodo podložniki imenovanih dežel le izjemoma puščali na francoska tla. Kupčijsko brodovje sovražnih dežel, kar ga je v francoskih ladjostajah, mora v treh dneh odpluti in doboje varno spremstvo.“

Novi francoski poročnik na avstrijskem dvoru knez Latour d' Auvergne ima denes priti na Dunaj.

Južno-nemške države se bodo pod glavnim zapovedjstvom pruskim vojskovoale. Poveljstvo južno-nemških armad je prevzel prestolni princ in je vladam v Monakovem in Stutgartu to naznanil v posebnih pismih. —

Iz Haga se naznanja, da se je na holandskem otoku Vlielandu razbila francoska vojna ladija.

Stara „Presse“ piše: „Dasiravno smo na podlagi dobrih podukov že predvčerašnjim oporekli telegrafično naznanjeni dohod knjeza Gorčakova v Pariz, vedeli so vendar kasneji telegrami pripovedovati, da je bil Gorčakov od Napoleona sprejet v posebni avdienci. Ker v sedanjih razmerah svetu ne more biti vse eno, ali je Gorčakov res v Parizu ali ne, pozvedali smo na novo in zvedeli od kompetentne strani, da knez Gorčakov ni v Parizu, in da tam sploh ni bil, in da wilbadskih kopeli, kamor je bil iz Peterburga prišel, ni zapustil niti za trenotek.“

Uradni list angleške vlade je oklical vladno naredbo, ktera naznanja angleško neutralnost in prepoveduje angležkim podložnikom posredno ali neposredno udeleževati se francosko-pruske vojske.

V „Wien. Ztg.“ oglašja turško poslanstvo, da Turčija nikakor ne misli pod orožje poklicati svojih rezervistov. Iz tega sklepa „Pr.“, da Turčija veruje na rusko neutralnost. Turška modrost pač ni posebno na dobrem glasu!

Razne stvari.

* (Državni zbor). Agitacija, da se brž ko brž skliče državni zbor, je med Nemci jako živa. Beremo, da vlada namerava slišati nemške glase, zbor sklicati in predložiti mu nekakšne volilne reforme.

* (Podučne povesi), spisal v laškem jeziku Frančišek Soave, poslovenil Štefan Kociancič — je ime 39 pól debeli in z mnogimi podobami ozaljšani knjigi, ktera je ravnokar v drugem natisu na svetlo prišla v

Gorici v knjigarnici Paternollijevi, pa se dobiva pri vseh boljših knjigotržcih na Slovenskem po 60 soldov. Pripravna je ta knjiga vzlasti slovenski mladosti, kateri podaja podučno, kratkočasno, pa skozi in skozi tako berilo, da pravnosti ustreza.

* (Ljubljanski magistrat) je ravnokar razpisal službe na mestni ljudski šoli, in sicer dvoje po 600 gld. oziroma 500 gld., dvoje pa za podučitelja po 400 gld. Prošnje za te službe se oddajajo do 15. avgusta l. l. Prosilec mora priložiti krstni list, šolska spričala, spričala sposobnosti učiteljske, spodobne obnaše in znanja obeh deželnih jezikov. Tako stoji v razglasu „Laib. Ztg.“ — Sicer pa gré gledé na odstavljene g. Svetca in g. Rozmana glas skrivnostni, da prosilec mora priložiti tudi — revers, da pri mestnih volitvah bode glasoval za 10 izmed 30 sedaj na „rotovžu“ sedečih mož, pri volitvah za deželni zbor pa za dr. Suppan-a in dr. Kaltenegger-ja.

* (Znižana poštnina.) Od 1. maja počeni se je znižala poštnina pri poštnih nakaznicah (Postanweisungen) in sicer se plačuje zdaj za 10 gld. samo 5 kr., od 10 do 50 gld. 10 kr., od 50 do 100 gld. 15 kr. Pošiljanje naročnine za časnike do 10 gld. pride celó dober kup, ker se ne plača več kakor samo 5 kr. Če pa se pošlje naročnina v pismu, mora, ki pošilja, že plačati 18 kr., in ki denar prejme, tudi 3 kr., skupaj 21 kr.; razlike je tedaj tukaj za 17 kr.

* (Koroški tabor.) C. kr. glavarstvo v Velikovcu je dovolilo sklicati tabor v Bistrico. Kdor se hoče po železnici za pol cene voziti k taboru, naj se pred odhodom oglasi pri enem sledečih gospodov: g. Pesjak, trgovec v Celovcu, g. Pušenjak v Velikovcu, g. Žrjav v Prevalji, g. Kušaj v Dravbergu, ki bodo na kolodvorih v ta namen karte razdajali. Razen teh oddaja karte g. Albin Poznik v Velikovcu tistim, ki se o pravem času zanje oglašé.

* (Pritožba) slovenskega društva „Trdnjava“ na Koroškem zoper nemški odlok c. kr. okrajnega glavarstva v Velikovcu se je rešila s tem, da je g. deželni predsednik zaukazal, da se imajo v prihodnje slovenske vloge reševati s slovenskimi odloki. — Pravda g. Eghard pl. Eghardsberga in g. Pušenjaka v Velikovcu zaradi ruske agitacije je končana s potrjenjem razsodbe okrajnega poglavarstva in zavrženjem sklepa deželne sodnije, po katerem bi se imel prvoimenovani gospod zaradi žaljenja Njegovega veličastva déti v obtožni stan.

* (Suspendiran) je zdaj iz enakih razlogov kakor „Freiheit“ tudi enako pisan v Gradcu izhajajoči list „Freidenker.“ Izdatelj si je pa menda hitro vedel pomagati, je ustregel postavnim tirjavam in list bode brez pretrganja izhajal.

* (K delavski pravdi na Dunaji). Na čast dunajskemu časnikarstvu moramo izreči, da je bilo sploh z razsodbo v delavski pravdi malo zadovoljno. Skoraj vsi so pisali za to, da se obsojeni vsaj pomilosté. Cesar sam si je dal o stvari natanko poročati in je vse upanje, da se obsojeni socijalisti pomilosté.

* (Baron Kübeck), novi namestnik na Štirkem, se je te dni mudil v Mariboru, kjer si je memogredé ogledal nekatere urade in šole. Od tod potuje naprej v naše slovenske okraje. Za spremljevalce ima g. okrajne glavarje, in kako mu bodo ti opisali nas Slovence, o tem ni treba dosti ugibati.

* (Nemštvo.) V Gradcu so ustanovili nemški turnarji odbor, ki bode nabiral denarne doneske in bolniške potrebščine v podporo nemškim vojakom, ki bodo ranjeni v borbi proti Franciji. Ti doneski se bodo toliko časa pošiljali sosednim nemškim državam, dokler se Avstrija sama ne bode udeležila nemške vojske. — Ko se je leta 1859 Avstrija vojskovala proti Franciji, niso neavstrijski Nemci niti krajcarja poslali za avstrijske rojake, ki so bili ranjeni v boji proti Francozu.

* (Za deželnega poslanca) v deželni zbor štirski je voljen v Murau-u odvetnik dr. Wasserfall, dozda tudi deželni odbornik.

Najnovejše vesti.

Praga 21. julija. Iz Dreždanj došli francoski poslanec na saksonskem dvoru se je denes s zapadno železnico odpeljal. V Dreždanjih je navdušenje veliko; mesto ima prusko posado.

Pariz 21. julija. Badenska vlada je na francosko vprašanje odgovorila, da se ne bode posluževala razpokajočih se krogel. — Prusi, ki so hoteli — kakor je bilo videti — s početka svoje čete nakopičiti med Luksenburgom in porensko pfalco, gredó z njimi zdaj nazaj proti trdnjavi Koblenz in Majnc.

Berolin 20. julija. Bavarski kralj je odgovoril na telegrafično pozdravilo pruskega kralja: Navdušeno pojdejo bavarske armade s slavnimi pruskimi soboriteli v vojsko za nemško pravo in čast.

Berolin, 21. julija. Bismark je sklenil severno-nemški drž. zbor s kraljevo zahvalo za hitrost in složnost, s katero je zbor ustrezal „potrebi narodovi.“

Kolonj. 19. t. m. so se šesli pruski pešci in konjiki iz garnizije v Saarbrücknu s francoskimi vojaki. Francozi se niso hoteli bítí, samo nekaj malega se je streljalo; Francozi so jo potegnili nazaj na francoska tla, pruski ulani so jim bili dolgo za petami.

Monakovo 21. julija. Princ Arnulf je že odmaširal, princ Luitpold gre kot vojaški pooblaščenec v glavni kvartir pruskega kralja. Princ Ludwig gre k armadi.

Emden 21. julija. Pri Borkumu je bilo včeraj videti dve francoski vojni ladiji. (Borkum je majhen otok na izlivu Labe in spada k pruski provinci hanoveranski.)

Bazel 19. t. m. Meja med Francosko iz Baden-sko je za občevarje absolutno zaprta; s Švico se le deloma dá občevariti po železnicah. Francozi gredó proti severu, južno Badensko je brez vsake armade. Govori se, da je Pruska stopila v ofenzivo.

London 21. jul. Zagotavlja se, da je prišlo francosko vojno bradovje v vzhodno morje.

Dunajska borza 21. julija.

Enotni drž. dolg v bankovcih . . .	52 fl. — kr.
5% metalike z obresti v maji in nov. —	—
Enotni drž. dolg v srebru . . .	60 „ 10 „
1860 drž. posojilo . . .	87 „ 50 „
Akcije narod. banke . . .	657 „ —
Kreditne akcije . . .	218 „ 50 „
London . . .	128 „ 50 „
Srebro . . .	128 „ 50 „
Napol . . .	10 „ 66 „

Listnica vredništva.

G. — x. y. v Ljubljani: Spis „kranjske gimnazije“ hvaležno sprejeli. Vse se bode storilo po Vaši želji. Prosimo naznanite nam adresu, pod katero bi se Vam dalo pisati. Zdravo!

Št. 110.

(1)

Razpisana služba.

Na mestni glavni deklški šoli v Mariboru se bode s začetkom oktobra meseca t. l. oddala učiteljska služba.

Kdor hoče prositi za to mesto, naj izroči svojo prošnjo s potrebnimi spričevali in dokazi vred do 25. avgusta t. l. pri tukajšnjem mestnem šolskem svetovalstvu.

Šolski svet mesta Maribora 22. julija 1870.

F. Stampfl.

Valvazor

„Ehre des Herzogthums Krain.“

Ta zdaj že redko najti knjiga 4 folio-zvezke s podobami od l. 1699, je za 40 gld. na prodaj pri Paul Halm-ovi bukveprodajalnici (büchergeschäft) na Dunaji.

(8)